

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 7.

2013 július 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

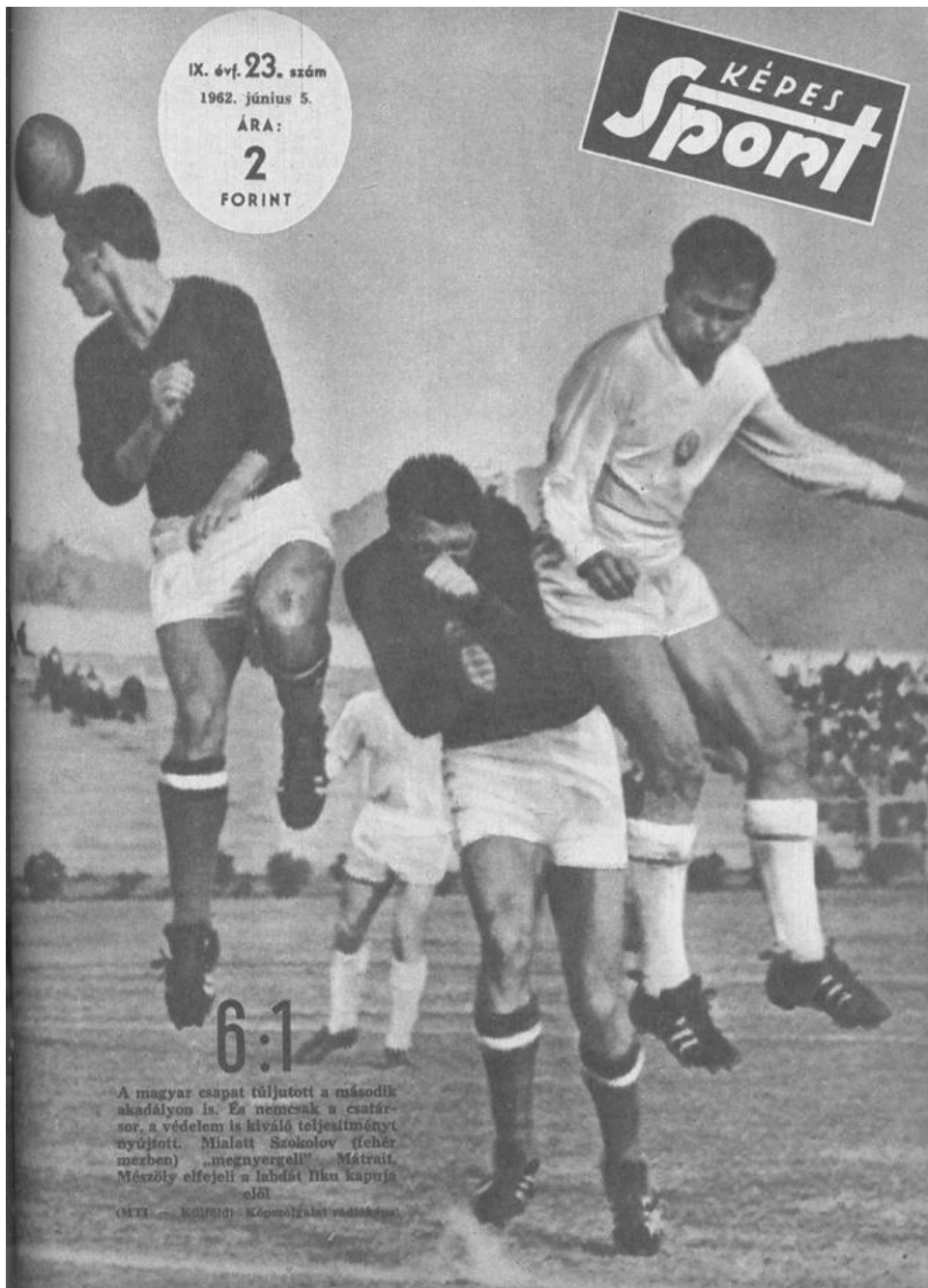
...szóval, 1:1-re állunk a chilei világbajnokságon Anglia ellen, tizenöt perc van hátra, amikor Albert megiramodik a balszélen. De annyira a balszélen ám (az ? esetében szükséges a helyhatározó nyomatékosítása), hogy a bal lábával talán még az oldalvonalat is taposta.

Bársonyos boldogság, Latisev dacára...

Vagy fél évszázaddal később Sándor Csikar azt mondta, éjjelente még mindig arra riad fel néha, hogy az angolok ötösön belül, teljesen üresen állva azt várja, hogy Flóri az alapvonalról középre gurítson, ? pedig ne hibázza el az elhibázhatatlant.

A csodás Csikarnak nem volt lehetősége a hibázásra. Albert ugyanis elkövette azt a hihetetlen pimaszságot, amit egy csatár csak elkövehet az ellenfeleivel szemben. Nem gurított középre, hanem megvárta, amíg az angol portás Springett (Sándorhoz hasonlóan a hót' biztos beadásra számítva) kilép egy kicsit a kapujából, azután valami hallatlan eleganciával és flegmával a kapus és a kapufa között kitaruló egy labdányirésen a hálóba szemtelenkedte a magyar válogatott győztes gólját.

Az ilyesmire soha sincs bizonyíték, de azt hiszem, hogy a földgolyó futballtársadalma előtt Albert Flóriánt ez a gól avatta világklasszissá.

Mert ilyen gólt csak világklasszisok tudnak rúgni. Ezt nem lehet megtanulni az edzéseken, ezt nem rögzítik szakkönyvek, erre nincs elzotes recept, az ilyen megoldásokra, ahogy a futballban mondani szokták születni kell,

ezt a futballgénekkkel (ha vannak ilyenek) hordozzák magában az arra kiválasztottak.

A világbajnokifolytatás annyiban szól Albertről, hogy végül hatos holtversenyben a két brazil Garrincha és Vava, a chilei Leonel Sanchez, a jugoszláv Drazen Jerkovic és a szovjet Valentyin Ivanov társaságában 4 gójjal a góllövőlista élén végez.

Az angolok ellen szerzett góljához a következő meccsen Bulgária ellen tesz még hozzá hármat, (a világbajnokságok történetét feldolgozó írásokban szégyenteljesen kevés szó esik arról, hogy ezen a meccsen a magyar válogatott a 12. percben már 4:0-ra vezetett, ami ugye, a jelen labdarúgásában jószerivel elképzelhetetlen), mert a harmadik csoportmeccsen Argentína ellen Baróti már azt is megteheti, hogy Sándorral és Fenyvesivel együtt is pihentesse (a sérüléséből felépült Göröcs mellett, a szintén újpesti Kuharszky Béla és a dorogi Monostori Tivadar kerül a kezdőcsapatba) a csehszlovákok ellen meg ugye, nem esik magyar gól.

fotó: *Képes Sport*

Tőlük kikapunk 1:0-ra és utazhatunk haza. A kor magyar futballjára tökéletesen jellemző: a játékosok jószerivel végig rettegik a hazafelé tartó utat. Attól félnek, hogy itthon tünnetű tömeg várja majd őket a repülőtéren. Pontosan az ellenkezője történik. A fogadtatás egészen parádés, mindenki az új, remek magyar válogatottat dicsőíti és a szovjet bírót, Latisevet szidja, aki valahogy nem vette észre, hogy Tichy Lajos szabadrúgása után jóval a gólvonal mögé pattant a labda.

Nem véletlenül mutogatta Baróti Lajos az érkezés után minden vele szembejövőnek a kisujján, hogy „Ennyin múlt...”, utalva ezzel szint a meg nem adott Tichy-féle szabadrúgás gólról, részint arra, hogy a 12. percben kapott gól után a mérkőzésből még hátralévő 78 percet Alberték gyakorlatilag a csehek 16-osán belül játszották végig, de a legnagyobb helyzetek is kimaradtak. A transzban védő csehszlovák kapusnak, Schroiffnak azon a délutánon nem lehetett gólt rúgni.

Ott marad kisokak szerint az „évszázad gólhelyzete” is: Sándor Csikar közvetlen közelről, senkitől sem zavartatva

már a kapuba passzolná a labdát, amikor érkezik Fenyvesi Máté és nagy lendületében a szó szoros értelmében fellöki Csikart, a labda meg gurul tovább...

Mértékadó vélemények szerint minimum öt góllal voltunk jobbak a cseheknél, akik végül a világbajnokifináléig menetelnek (Brazília – Csehszlovákia 3:1), mindenki azt mondja: a magyarok helyett a csehszlovákok játszották a döntőt!

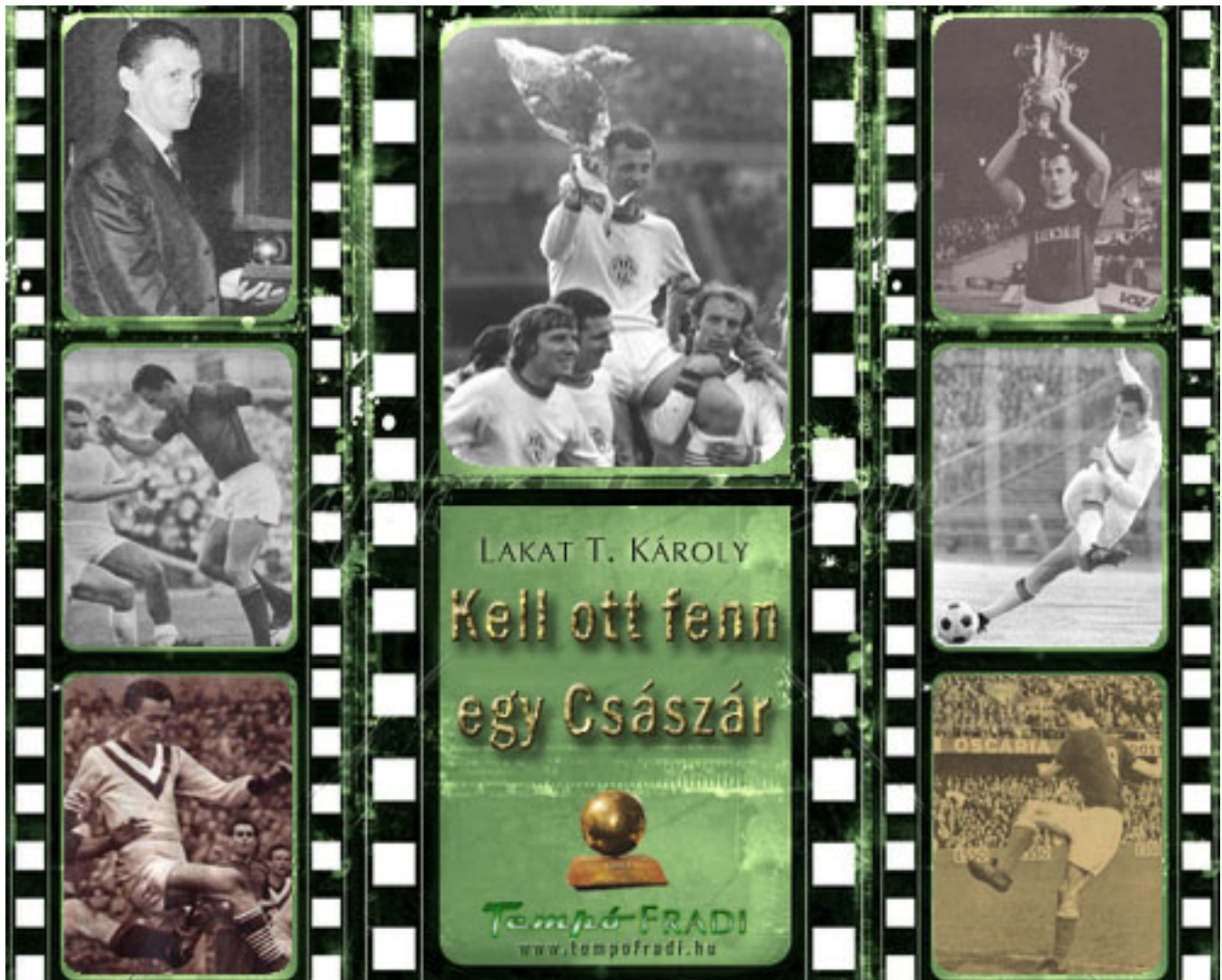
(Lábjegyzet: a kor magyar futballjának erejére jellemző, hogy a világbajnokság alatt itthon javában zajlik az úgynevezett Rappan Kupa, amelynek keretén belül a Tatabánya 2:1-re veri az Ajaxot..., majd ugyanebben a sorozatban már Chile után 6:2-re a Kaiserslauternt. Utóbbi azért nagyon emlékezetes mérkőzés, mert ezen búcsúzik az aktív labdarúgástól a korszak világklasszis kapusa, a néhány héttel korábban az argentinoknak a szemét is kivédő, ám Scherer góljánál nagyot hibázó Grosics Gyula. Szintén búcsúzik azon a meccsen még valaki, igaz, ? nem tatabányaiszínekben... A Kaiserslauternnél ekkor lép pályára utoljára egy bizonyos Werner Liebrich, akit ugye az 1954-es világbajnokságról ismerünk, ? volt az, akit egy teljes Magyarország átkozott el, amikor Puskást letaglózta...)

Sok idő nincs a világbajnokságon történeken rágódni, hiszen kezdődik a bajnokság, amit akkoriban összehasonlíthatatlanul nagyobb várakozás előzött meg, mint mostanában. Hogy mennyire más idők voltak, arra csak egyetlen, futballpályán kívüli példa: a lapokban úgy hirdetik az „Önfeláldozás” című jugoszláv filmet, hogy: „Csak a mozikban látható! A televízió nem közvetíti!”

Közvetíti viszont akkor már javában az NB I-es bajnoki meccseket, többek között azt az Újpest – MTK találkozót is, amelynek ugyan az égvilágon semmi köze Alberthez, de miután az, ami ott történt a kor tökéletes futball lenyomata, talán helye van e sorozat keretein belül is.

Nem kell valami világrengető dologra gondolni, annyi történik csupán, hogy az MTK kapusa Lanczkor Sándor a 2. percben egy szöglet utáni összecsapás után a földön marad, s úgy megsérül, hogy nem tudja folytatni a játékot. Először a középcsatár (...) Kutilstván áll a kapuba, de miután Bene gyorsan lök neki egy gólt, elégedetlenek lehetnek vele, hiszen a jobbösszekötő (...) Bődör veszi át tőle a fekete kapus mezt, akinek aztán még további négyet löknek a lilák.

Nem volt még ugyanis csere a meccseken! (Az extrém esetet követően vetődött fel először, hogy talán a kapuscserét engedélyezni kellene...) A Fradi amúgy Szegeden kezdi a bajnokságot, s milyen rosszul. Horváth Gy. – Novák, Ormai, Dalnoki – Mátrai, Kocsis Gy. – Friedmanszky, Orosz, Albert, Rákosi, Fenyvesi dr. összeállításban 1:0-ra kikapnak, s abban a pillanatban nincs Fradiszurkoló az országban, aki akár a kor egyik kedvenc édességében, egy csomag ZIZI-ben fogadni merne arra, ami később történik.

Az ekkor már javában Mészáros József által trenírozott csapat számára az 1962-es nagy veszteség futás jegyében telik, a 6. helyen szomorkodva búcsúznak 1962-től, a 13 meccs írd és mondd 5 győzelmet hoz a konyhára. Flóri 6 góllal árválkodik a góllövőlistán, a Bp. Honvéd, az Újpest és az MTK (már nem Kutival és Bödörrel a kapuban, persze...) fut versenyt a bajnoki címért, s a nyitányon a Fradi ver Szeged a negyedik. 1963 első fele aztán zöldbe öltözteti Budapestet, s egy kicsit a magyar futballt is. Flóriék olyan idényt produkálnak, hogy mindenki csak ámul-bámul. Veretlenül játsszák végig a tavaszt, hat pontot vernek rá a végül 2. helyezett MTK-ra, s amire az utolsó fordulóra (milyen stílusos is tud lenni néha az élet, pontosabban a sorsolás, hiszen az ellenfél éppen a Szeged csapata) a Népstadionban kifutnak a pályára, a tömeg már a mérkőzés megkezdése előtt a bajnokcsapatot köszönheti.

A csapat a gálameccsre az Aczél – Novák, Mátrai, Dalnoki – Vilezsál, Orosz – Fenyvesill, Varga, Albert, Rákosi, Fenyvesi dr. összeállításban fut ki, a végeredmény 3:1, ám a számszerűségnek nincs különösebb jelentősége.

Annál nagyobb a nyomatéka annak, hogy a Ferencváros 1949 után ekkor nyert újra bajnokságot, s miután a két időpont között végig élt sok-sok egyéb mellett egy piros-fehérben (...) végig futballozott ÉDOSZ és Bp. Kinizsi korszakot is, s elszenvetted az akkori politikai hatalom minden lehetséges fékezési erejét és unszimpatiját, a közönség reakciója az aranyéremre ennek pontosan megfelelő volt.

Valóságos népünnepélyt rendeztek a Fradisták a Népstadionban. Órákon át tartott a fieszta, az MLSZ jó érzékkel csak egy meccset írt ki aznapra a legnagyobb magyar futballpályára, s bár maga a meccs kora délután kezdődött, később esete lett mire az utolsó szurkolók is elhagyták a szektorokat.

1949 után újra bajnok a Fradi. Ünnepel a Népstadion

1963 őszén olyan bajnokifélt esztendőzt produkál a zöld-fehérek életében (egy idényes bajnokságot ír ki az MLSZ, hogy 1964-ben átállhassanak a csapatok az úgynevezett éves bajnokságra), amelyre sem előtte, sem azóta nem lelmi példát, így erről még bővebben lesz szó, ezért most ugorjunk majdnem az esztendő végére, mert annak az egyik napja amolyan előrehozott „Aranylabda” Albert Flórián életében. Előljáróban talán csak annyit: abban az időben, mind a Ferencváros, mind a válogatott edzői nagy előszeretettel vitték edzőtáborba játékosikat a mérkőzések előtt.

A Fradi az esetek döntő többségében a Benczúr utcai Pedagógus Szállóban, a válogatott a Szabadság hegyen a fogaskerekű végállomásánál lévő egykori Golfszállóban, a Vörös Csillagban edzőtáborozott. Az edzéseken túli órák mindegyikét azonban nem lehetett zsongáással, sakkozással, vagy hegyisétákkal tölteni, így szinte mindig szerepelt egy-egy színházlátogatás is a programban.

A Császár és a Császárné

A leggyakrabban a Vidám Színpadra mentek, s miután Flóri a Ferencvárosnál és a válogatottnál is kulcsember volt általában négyszer, ötször látta ugyanazokat a darabokat.

Biztos, hogy nagyokat nevetett a kor klasszikus mulattatóinak, Kabos Lászlónak, Kibédi Ervinnek, Kazal Lászlónak a tréfáin, a remek Kellér Dezső vagy Brachfeld Siegfried konferanszokon, de hogy a legnagyobb hatást az egyik partnerük, bizonyos Bársony Irén tette rá, az nem lehet vitás. Még akkor sem, ha az első, konkrét, személyes találkozásra nem a színházban, hanem a kor egyik népszerű mulatójában a Moulin Rouge-ban került is sor.

Irén esténként ott énekelt és táncolt, Flóri meg egyszer úgy gondolta, ráér, megnézi... Így esett, hogy 1963. november 30-án a Bazilika előtt kis híján akkora tömeg verődik össze, mint egy bajnokin az Üllői úton. Ezen a napon esküdött ugyanis egymásnak örök hűséget a magyar futball akkori legfényesebben ragyogó csillaga és egy nagyon tehetséges, népszerű színész, aki többek között szerepelt a mozikban akkoriban már javában nagy sikerrel futó Katonazene című filmben is.

A csodaszép színész egy menő középcsatár felesége lett, de azt még 1963 novemberében sem gondolta volna, hogy nincs messze az idő, amikor „Császárné” lesz belőle. Bársonyosan boldog, kivételesen harmonikus házasság volt az övék. Pályán és pályán kívülszinte valóságként álomszerű volt minden, egészen addig, amíg egy napon, az égi rendező az álompáros hölgytagját magához nem rendelte.

Ami addig a szörnyű napig még rájuk várt, az tényleg csak a Császárok és a „Császárnék” kiváltsága...

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu – A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló
